

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave – odvolací disciplinárny senát, v zložení predseda senátu JUDr. Pavol Polka a členovia senátu JUDr. Igor Králik, JUDr. Milan Fulec, JUDr. Iveta Gildeinová a JUDr. Martin Hermanovský, v disciplinárnej veci proti **JUDr. S. D.**, sudcovi Okresného súdu B., o odvolaniach m. a disciplinárne stíhaného sudcu, na ústnom pojednávaní konanom dňa 14. decembra 2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov **z r u š u j e** rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho senátu, sp. zn. 3 Ds 1/2011, zo 14. novembra 2011.

Na podklade § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sudca JUDr. S. D., nar., bytom., sudca Okresného súdu B.,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

1.) dňa 22. októbra 2010 ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. konal a rozhodoval o žiadosti obvineného J. B. o jeho prepustenie z väzby na slobodu vo veci vedenej na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/526/2010, hoci dňa 20. októbra 2010 bola v tej istej trestnej veci na tom istom súde už podaná obžaloba pod sp. zn. 6T/81/2010, o čom bol do spisu č. 0Tp/526/2010 dňa 21. októbra 2010 založený písomný záznam,

po tom, čo Krajský súd Bratislava rozhodnutím, sp. zn. 3Tpo/71/2010, zo dňa 12. novembra 2010, vyššie uvedené rozhodnutie JUDr. S. D., sp. zn. 0Tp/526/2010, zo dňa 22. októbra 2011, zrušil a vec vrátil Okresnému súde B. na ďalšie konanie, o podanej žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby neinformoval senát príslušný konať vo veci, sp. zn. 6T/81/2010, v dôsledku čoho o tejto žiadosti rozhodol senát vo veci sp. zn. 6T/81/2010 až dňa 16. februára 2011, pričom na základe sťažnosti obvineného Krajský súd Bratislava rozhodnutím, sp. zn. 4Tos/23/2011, zo dňa 22. marca 2011, obvineného prepustil z väzby na slobodu pre zistené priesťahy pri rozhodovaní o ním podanej žiadosti,

2.) ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. uznesením, sp. zn. 0Tp/522/2006 a sp. zn. 0Tp/149/2007, zo dňa 29. apríla 2011, konal a rozhodol o vzatí obvineného K. M. do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku a zároveň uvedeným uznesením rozhodol o neprijatí návrhu obvineného na náhradu väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka, ani návrhu na peňažnú záruku za prepustenie obvineného z väzby na slobodu, hoci v trestnej veci obvineného K. M. už vtedy bola na Okresnom súde B. podaná obžaloba pod sp. zn. 4T/88/2008, z čoho vyplýva, že o väzbe obvineného rozhodoval ako nezákonný sudca, keďže oprávnenie sudcu pre prípravné konanie pre takéto rozhodnutie skončilo momentom podania obžaloby dňa 30. júla 2008 a o väzbe obvineného mal rozhodnúť predseda senátu Okresného súdu B. v konaní, sp. zn. 4T/88/2008,

t e d a

v bode 1.)

zavinene nesplnil alebo porušil povinnosti sudcu a vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená a zavineným konaním spôsobil prierahy v súdnom konaní;

v bode 2.)

zavinene nesplnil alebo porušil povinnosti sudcu a vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená,

t ý m s p á c h a l

v bode 1.)

závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov,

v bode 2.)

závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Z a t o s a m u u k l a d á :

za závažné disciplinárne previnenia pod bodmi 1.) a 2.) rozhodnutia, podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, disciplinárne opatrenie - **zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie jedného roka.**

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave zo dňa 14. novembra 2011, sp. zn. 3 Ds 1/2011, bol disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D., sudca Okresného súdu B., uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v bode 1.) rozhodnutia a z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov v bode 2.) rozhodnutia, na tom skutkovom základe, že

1.) dňa 22. októbra 2010 ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. konal a rozhodoval o žiadosti obvineného J. B. o jeho prepustenie z väzby na slobodu vo veci vedenej na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/526/2010, hoci dňa 20. októbra 2010 bola v tej istej trestnej veci na tom istom súde už podaná obžaloba pod sp. zn. 6T/81/2010, o čom bol do spisu č. 0Tp/526/2010 dňa 21. októbra 2010 založený písomný záznam,

po tom, čo Krajský súd Bratislava rozhodnutím, sp. zn. 3Tpo/71/2010, zo dňa 12. novembra 2010, vyššie uvedené rozhodnutie JUDr. S. D., sp. zn. 0Tp/526/2010, zo dňa 22. októbra 2011, zrušil a vec vrátil Okresnému súde B. na ďalšie konanie, o podanej žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby neinformoval senát príslušný konať vo veci, sp. zn. 6T/81/2010, v dôsledku čoho o tejto žiadosti rozhodol senát vo veci sp. zn. 6T/81/2010 až dňa 16. februára 2011, pričom na základe sťažnosti obvineného Krajský súd Bratislava rozhodnutím, sp. zn. 4Tos/23/2011, zo dňa 22. marca 2011, obvineného prepustil z väzby na slobodu pre zistené pletáky pri rozhodovaní o ním podanej žiadosti,

2.) ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. uznesením, sp. zn. 0Tp/522/2006 a sp. zn. 0Tp/149/2007, zo dňa 29. apríla 2011, konal a rozhodol o vzatí obvineného K. M. do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku a zároveň uvedeným uznesením rozhodol o neprijatí návrhu obvineného na náhradu väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka, ani

návrhu na peňažnú záruku za prepustenie obvineného z väzby na slobodu, hoci v trestnej veci obvineného K. M. už vtedy bola na Okresnom súde B. podaná obžaloba pod sp. zn. 4T/88/2008, z čoho vyplýva, že o väzbe obvineného rozhodoval ako nezákonný sudca, keďže oprávnenie sudcu pre prípravné konanie pre takéto rozhodnutie skončilo momentom podania obžaloby dňa 30. júla 2008 a o väzbe obvineného mal rozhodnúť predseda senátu Okresného súdu B. v konaní, sp. zn. 4T/88/2008.

Za to mu prvostupňový disciplinárny senát podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov uložil disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie šiestich mesiacov.

Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolania m. (ďalej len „m.“) a disciplinárne stíhaný sudca.

M. v písomných dôvodoch odvolania uviedla, že podáva odvolanie proti výroku o spáchanom disciplinárnom previnení v bode 2.) prvostupňového rozhodnutia a proti výroku o uloženom disciplinárnom opatrení. V tej súvislosti uviedla, že odhliadnuc od tvrdených pochybení poľského súdu a nepresnej interpretácie zrušeného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave médiami, je toho názoru, že pochybenie JUDr. D., ktoré bolo špecifikované v bode 2.) rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu, je potrebné posudzovať ako závažné disciplinárne previnenie v zmysle § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a to s poukazom na kritériá stanovené týmto ustanovením. Uviedla ďalej, že sudca JUDr. S. D. nevykonával svoje povinnosti sudcu svedomite, keď ako sudca pre prípravné konanie rozhodoval o veciach, o ktorých môže v zmysle Trestného poriadku po podaní obžaloby rozhodovať len predseda senátu Okresného súdu B. v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/88/2008. Uvedeným postupom a rozhodnutím sudcu došlo k závažnému procesnému pochybeniu, ktorého výsledkom bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave, na základe ktorého bol obvinený K. M. prepustený z väzby, keďže väzba obvineného bola v dôsledku uvedených skutočností nezákonná, a to bez ohľadu na existenciu väzobných dôvodov. Závažnosť celej situácie umocňuje skutočnosť, že obvinený K. M. sa dlhé roky skrýval v zahraničí a je obvinený z organizácie vraždy, za čo mu v prípade uznania viny hrozí výnimočný trest, čiže trest odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Práve v tomto smere m. poukazuje na zvýšenú škodlivosť konania disciplinárne stíhaného sudcu. V tejto súvislosti ďalej dodala,

že pochybenie Okresného súdu B. bolo predmetom mimoriadneho záujmu médií a to vzbudilo vo verejnosti značné pobúrenie, keďže chybou súdu došlo k prepusteniu osoby podozrivej z vedenia organizovanej zločineckej skupiny. Tým, že JUDr. S. D. ako sudca pre prípravné konanie rozhodol o veciach, o ktorých prináležalo rozhodovať iba predsedovi senátu Okresného súdu B. v konaní sp. zn. 4T/88/2008, v dôsledku čoho došlo k prepusteniu obvineného K. M. z väzby, ohrozil dôveru verejnosti v nezávislé a nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, čo preukazujú aj výňatky z tlače priložené ako dôkazy k návrhu na začatie disciplinárneho konania. Poukázala na to, že aj prvostupňový disciplinárny senát jeho postup hodnotil ako zjavné pochybenie v tak závažnej veci, čo bolo predmetom zvýšeného mediálneho záujmu s následnými negatívne ladenými informáciami o spôsobe riešenia tejto trestnej veci zo strany súdov Slovenskej republiky, a pri tom ním konštatované zjavné pochybenie v tak závažnej veci prvostupňový disciplinárny senát považoval len za disciplinárne previnenie v zmysle § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. M. potom v tejto súvislosti uviedla, že odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho súdu je preto nepresvedčivé.

Ako prirážajúcu okolnosť pri posudzovaní závažnosti porušenia povinnosti sudcu JUDr. S. D. m. osobitne poukázala na opakovanie jeho protiprávneho konania, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že proti tomuto sudcovi podala v obdobnej veci dňa 6. apríla 2011 predsedníčka Okresného súdu B. návrh na začatie disciplinárneho konania, ktorého sa mal menovaný sudca dopustiť okrem iného aj tým, že ako sudca pre prípravné konanie rozhodol o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a o jeho písomnom sľube napriek tomu, že na obvineného bola okresným prokurátorom podaná obžaloba, a teda mal rozhodovať predseda senátu, resp. senát Okresného súdu B. a nie sudca pre prípravné konanie, čo aj konštatoval Krajský súd v Bratislave, ktorý práve z tohto dôvodu v celom rozsahu zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil Okresnému súdu B., aby vo veci znovu konal a rozhodol. Práve z toho skutku bol JUDr. S. D. uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a prvostupňový disciplinárny senát to zdôvodnil tým, že závažnosť zisteného porušenia sudcovských povinností u disciplinárne stíhaného sudcu videl v tom, že JUDr. S. D. takto rozhodoval vo väzobnej veci. Práve preto upriamila pozornosť na skutok pod bodom 2.) rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu, ktorý senát považoval len za disciplinárne previnenie. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je podľa m. preukázané, že disciplinárne previnenie JUDr. S. D.

pod bodom 2.) rozhodnutia je potrebné kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a nie ako „obyčajné“ disciplinárne previnenie.

V nadväznosti na to ministerka argumentovala aj miernym disciplinárnym opatrením za tak závažné disciplinárne previnenie, akého sa dopustil disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. Pokiaľ disciplinárny súd uznal JUDr. S. D. za vinného aj zo spáchania disciplinárneho previnenia v zmysle ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, bolo potrebné mu podľa ministerky uložiť niektoré z opatrení v zmysle ustanovenia § 117 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a toto uviesť i vo výroku rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia a následne sa z danou skutočnosťou vysporiadať v rámci odôvodnenia rozhodnutia. Z prvostupňového rozhodnutia však nie je zrejmé, či súd bral do úvahy rozdielne sankcie pre jednotlivé disciplinárne previnenia alebo uložil „úhrnné“ disciplinárne opatrenie, resp. či upustil od potrestania za skutok v bode 2.) rozhodnutia, ktorý kvalifikoval len ako disciplinárne previnenie. Týmito skutočnosťami sa prvostupňový disciplinárny senát v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal.

V závere písomného odvolania m. navrhla, aby odvolací disciplinárny senát v zmysle ustanovenia § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku per analogiam rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu zo 14. novembra 2011, sp. zn. 3 Ds 1/2011, zrušil v časti, a to vo výroku o spáchaní disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov – bod 2.) výroku o spáchaní disciplinárneho previnenia, ako aj vo výroku, ktorým bolo podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov uložené disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 50 % na dobu 6 mesiacov a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie disciplinárnemu senátu prvého stupňa alebo sám uznal JUDr. S. D. za vinného zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a uložil mu za uvedené závažné disciplinárne previnenie disciplinárne opatrenie v zmysle návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. prostredníctvom právneho zástupcu v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že dokazovanie v disciplinárnom konaní by malo

analogicky prebiehať podľa Trestného poriadku, pričom poukázal na ustanovenie § 2 ods. 10, ods. 11 a § 119 Trestného poriadku. V tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový disciplinárny senát sa dôsledne nevysporiadal s jeho skutkovými tvrdeniami týkajúcimi sa jeho ústneho pokynu na postúpenie spisu vydaného súdnej tajomníčke a úradníčke, ako aj ich následného postihnutia za jeho nedodržanie a prvostupňový disciplinárny senát tu vykonal len jediný dôkaz, ktorý podľa jeho názoru dostatočne neodôvodňuje spoľahlivo zistený skutkový stav. Podľa jeho názoru mal disciplinárny senát dostatočne preukázané, že on konal nezávisle, nestranne a spravodlivo. Konal aj dôstojne so všetkou vážnosťou, ktorú udeľuje funkcia sudcu a vychádzal zo znalosti príslušných právnych predpisov a z dostupných informácií nachádzajúcich sa v spisovom materiáli. Jeho rozhodnutie vychádzalo z odborných znalostí a vnútorného presvedčenia o správnosti takéhoto postupu, čiže nešlo z jeho strany o zavinené porušenie povinnosti sudcu alebo svojvôľu, naopak bolo v plnom súlade s ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a jeho právnym názorom na rozhodovanú vec. Poukázal pri tom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 48/02, ako aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 48/1997 a tiež na rozhodnutie disciplinárneho senátu 1 Ds 8/04.

JUDr. S. D. je názoru, že jeho postupom neboli v žiadnom prípade porušené ani ústavné ani občianske práva obvineného, keďže v každom úseku trestného konania boli preskúmané dôvody a zákonnosť jeho väzby, čo je základným účelom konkrétneho štádia trestného konania. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na právny názor, že závažným disciplinárnym previnením je vedomé porušenie povinnosti sudcu, pričom podmienka zavinenia sa nespája len s úmyslom. Vedomé porušenie povinnosti sudcu je osobitnou formou zavinenia, ktorej základom je domnienka o znalosti poznání povinností uložených sudcovi právnym poriadkom.

Vo vzťahu k údajnému disciplinárnemu previneniu uvedeného v bode 2.) prvostupňového rozhodnutia poukázal, že účelom väzby je zaistenie obvineného, resp. obžalovaného pre potreby trestného konania. Výkladovo možno spoľahlivo ustáliť a vysloviť hodnotiaci záver, že predmetným konaním, ktoré je posudzované ako disciplinárny delikt, sledoval účel daného inštitútu nad akúkoľvek pochybnosť. Podľa jeho názoru je hodnotiaci záver prvostupňového disciplinárneho senátu vo vzťahu k disciplinárnemu zavineniu interpretovaný nesprávne. Nemožno ho hodnotiť z pohľadu úmyselného porušenia hmotnoprávnych a procesnoprávnych ustanovení smerujúcich údajne k nezákonnej

konvalidácii nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Krakove, ale tento postup je nutné hodnotiť výlučne z pozície a v súlade s povinnosťou sudcu skúmať listiny a podklady k rozhodnutiu podľa ich obsahu. Z doloženého dôkazu rozhodnutia Krajského súdu v Krakove, sp. zn. III Kop 153/10, zo dňa 21.01.2011 vyplýva, že toto sa síce týka sp. zn. OTp 522/06, ale z odôvodnenia je nepochybné, že Krajský súd v Krakove v čase rozhodovania mal k dispozícii Európsky zatýkací rozkaz spolu s prekladom do poľského jazyka, a teda tento posudzoval a na základe tohto rozhodol, aj keď v úvode svojho rozhodnutia uviedol spisovú značku príslušnú na príkaze na zatknutie vydaného podľa vnútroštátnych právnych predpisov Slovenskej republiky. Tu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2011, sp. zn. 2 TDo 42/2011, ktorý rozhodoval o ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky podanom dovolaní.

Disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. prostredníctvom právneho zástupcu ďalej dodal, že pokiaľ Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd vyslovil právny názor o jeho nepríslušnosti rozhodovať v danej veci, rozhodne to nepreukazuje jeho úmyselné, resp. nedbanlivostné zavinenie, či akýkoľvek iný úmysel porušiť povinnosti vyplývajúce z funkcie sudcu. Tu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako kárneho senátu publikované v Rozhodnutiach a stanoviskách Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1999, zošit 5, str. 9, v ktorom súd vyslovil názor, že pokiaľ je skutkovým základom len procesné pochybenie alebo spôsob jeho rozhodnutia v konkrétnej veci, nie je možné sudcu stíhať za kárne previnenie, lebo na odstránenie takýchto pochybení slúžia výlučne riadne a mimoriadne opravné prostriedky upravené v Trestnom poriadku.

JUDr. S. D. ďalej poukázal na to, že prvostupňový disciplinárny senát sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne zaoberal naplnením podmienok závažného disciplinárneho previnenia a obmedzil sa len na konštatovanie, že v prípade údajného disciplinárneho previnenia uvedeného v bode 1.) bola škodlivosť jeho konania zvýšená tým, že došlo k prepusteniu obvineného z väzby. Z dikcie ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b/ však vyplýva, že všetky podmienky zvýšenej škodlivosti konania musia byť splnené súčasne. Je názoru, že k naplneniu týchto podmienok jeho konaním nedošlo. Podporne tu poukázal na Princíp L písm. d/ Odporúčania Rec (94) 12 Výboru ministrov členských štátov o nezávislosti, výkonnosti a postavení sudcov.

Záverom potom uviedol, že zastáva názor, že svojím konaním nenaplnil podstatu

disciplinárnych previnení kladných mu za vinu v bode 1.) a v bode 2.) údajných disciplinárnych previnení, že konal v úplnom súlade s dostupným spisovým materiálom, rozhodoval podľa svojho právneho vedomia a tak, aby naplnil účel konkrétneho štádia trestného konania, pričom sa riadil záväznými rozhodnutiami súdu a súvisiacimi právnymi normami, ktoré vykladal z hľadiska svojej odbornosti a vnútorného presvedčenia. Jeho postup v daných trestných veciach nebol založený na svojvôli, resp. nebol motivovaný žiadnym úmyselným, či nedbanlivostným konaním, a preto je názoru, že neporušil žiadne ustanovenie zákona o sudcoch a prísediacich ani ustanovenia inej relevantnej právnej normy. Preto navrhol, aby odvolací disciplinárny senát v súlade s § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov napadnuté rozhodnutie zrušil a disciplinárne stíhanie voči nemu zastavil, resp., aby vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie.

Disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. dôvody odvolania podaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu doplnil sám písomným dodatkom, doručeným odvolaciemu disciplinárnemu senátu deň pred ústnym pojednávaním, a síce dňa 13. decembra 2012. V ňom zoširoka rozoberá rovnaké skutkové okolnosti aj právne závery deklarované v odôvodnení odvolania jeho právneho zástupcu. Navyše doplnil, že v justícii pracuje 29. rok, na súde ako sudca od roku 1994. Od roku 1983 pracoval na prokuratúre, kde prešiel funkciami vyšetrovateľa, prokurátora i okresného prokurátora, kde skončil v roku 1993. Potom po dobu 4 mesiacov pracoval ako advokát. Dva roky absolvoval stáž na krajskom súde ako člen odvolacieho senátu v rokoch 2009-2010 a jeden rok v roku 2000 stážoval na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky. Tieto odborné profesijné skutočnosti uviedol preto, lebo si myslí, že ho oprávňujú vyjadriť sa k návrhom i k rozhodnutiam iných kolegov, či už sudcov alebo iných právnických profesií. Záverom navrhol doplniť dokazovanie o výsluchy svedkov L. G. – asistentky Okresného súdu B., Mgr. P. T. – sudcu Okresného súdu B., pripojiť aj spisový materiál vo veci obv. J. B. 6T/81/2010, pripojiť spis vo veci K. M. a spol. a pripojiť rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 371/10, III. ÚS 147/11, IV. ÚS 425/12.

Disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. v priebehu ústneho pojednávania odvolacieho disciplinárneho senátu konaného 14. decembra 2012 zotrval na doplnení dokazovania tak, ako to navrhol písomne.

Jeho právny zástupca v rámci konečného návrhu na ústnom pojednávaní navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie. Navyše uviedol, že podľa sudcovi dostupných informácií bol na neho podaný ďalší návrh na disciplinárne konanie a bolo by vhodné po zrušení napadnutého rozhodnutia veci spojiť na spoločné konanie.

Na ústnom pojednávaní pred odvolacím disciplinárnym senátom predsedníčka Okresného súdu B., ktorá podala disciplinárny návrh na JUDr. S. D. za spáchanie skutku v bode 1.) rozhodnutia, v konečnom návrhu uviedla, že s rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu sa stotožňuje a navrhla odvolanie disciplinárne stíhaného sudcu zamietnuť.

Zástupkyňa m., ktorá podala disciplinárny návrh na JUDr. S. D. za spáchanie skutku v bode 2.) rozhodnutia, v konečnom návrhu v priebehu ústneho pojednávania uviedla, aby odvolací disciplinárny senát zrušil napadnuté rozhodnutie v časti, a to vo výroku o spáchaní disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, a to pokiaľ ide o bod 2.) výroku o spáchaní disciplinárneho previnenia, ako aj vo výroku, ktorým bolo podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov uložené disciplinárne opatrenie a aby vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie disciplinárnemu senátu prvého stupňa, resp. aby sám uznal disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. S. D. za vinného zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a uložil mu disciplinárne opatrenie, a to zníženie funkčného platu vo výške 70 % na dobu jedného roka.

Odvolací disciplinárny senát na ústnom pojednávaní konanom dňa 14. decembra 2012 návrhy disciplinárne stíhaného sudcu na doplnenie dokazovania uznesením zamietol s odôvodnením, že navrhnuté dôkazy súd nepovažuje za nevyhnutné pre zisťovanie skutkového stavu a samotným pripojením spisov a rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky nemožno zisťovať skutkový stav, ktorý je podkladom pre rozhodnutie disciplinárneho senátu a aj tým, že dokazovanie sa nevykonáva čítaním právnych názorov, či už všeobecných súdov alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Odvolací disciplinárny senát predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť

zistil, že odvolania m. a disciplinárne stíhaného sudcu boli podané včas, v lehote stanovenej § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 131 ods. 2 písm. a/, písm. c/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku per analogiam a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k vzatiu podaného odvolania späť, a preto odvolací disciplinárny senát nepostupoval v zmysle § 316 Trestného poriadku per analogiam.

Odvolací disciplinárny senát na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov prvostupňového rozhodnutia, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadať na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané a zistil, že odvolanie disciplinárne stíhaného sudcu je čiastočne dôvodné a odvolanie m. je dôvodné. Preto podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu zo 14. novembra 2011, sp. zn. 3 Ds 1/2011, zrušil a na podklade § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sám rozhodol tak, že uznal disciplinárne stíhaného sudcu vinným zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov v bode 1.) rozhodnutia, a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov v bode 2.) rozhodnutia.

Prvostupňový disciplinárny senát v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania per analogiam uvedené v § 2 Trestného poriadku per analogiam, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), i rovnosti strán - kontradiktórnosti (§ 2 ods. 14). Odvolací disciplinárny senát teda konštatuje, že prvostupňový disciplinárny senát dospel k vyhlásenému rozhodnutiu po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Odôvodnenie disciplinárneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vyjadrený v opravných prostriedkoch, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací disciplinárny senát poukazuje na to, že v dvoj inštančnom

disciplinárnom konaní rozhodnutia prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací disciplinárny senát opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery disciplinárneho senátu prvého stupňa.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací disciplinárny senát zistil, že prvostupňový disciplinárny senát postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení celkového skutkového stavu veci, keď na ústnom pojednávaní vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom.

Tieto aj podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých prvostupňový disciplinárny senát vyvodil správny záver, že predmetné disciplinárne previnenia nepochybne spáchal disciplinárne stíhaný sudca spôsobom ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia v bodoch 1.) a 2.). Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania ani odvolací disciplinárny senát nepovažoval obhajobu disciplinárne stíhaného sudcu vzťahujúcu sa k ustáleniu skutkového stavu veci v napadnutom rozhodnutí za opodstatnenú.

Odvolací disciplinárny senát akceptoval tú časť odvolania sudcu JUDr. S. D., v ktorej namietal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia v časti, ktorou bolo jeho konanie kvalifikované ako porušenie povinností sudcu uložených v § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Obmedzenia štátneho funkcionára pri výkone štátnej funkcie podľa osobitného predpisu sa vzťahujú primerane aj na sudcu.

Napadnuté rozhodnutie je v časti, ktorou sa sudcovi priznáva porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, nepreskúmateľné, pretože z dôvodov rozhodnutia nie je možné ustáliť, akú povinnosť (povinnosti) vyplývajúce z tohto zákonného ustanovenia sudca svojím konaním v bodoch 1.) a 2.) napadnutého rozhodnutia porušil.

Porušenie povinností sudcu vyplývajúce z ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov nezistil odvolací disciplinárny senát, a preto v tejto časti vyhovel odvolaniu sudcu a vlastným rozhodnutím napravil pochybenie prvostupňového senátu, keď v konaní sudcu zistil porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov.

Zo skutkových okolností zistených senátom prvého stupňa vyplýva, že sudca si svoje povinnosti nevykonával svedomito a v pridelenej veci nekonal plynulo bez zbytočných prietáhov.

Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu, prvostupňový disciplinárny senát nepochybil ani pri právnom posúdení konania disciplinárne stíhaného sudcu v bode 1.) rozhodnutia, keď ho uznal za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a v tomto smere odvolací disciplinárny senát poukazuje v plnom rozsahu na dôvody napadnutého rozhodnutia. Odvolací disciplinárny senát však navyše považoval za potrebné opraviť znenie právnej vety v súlade s ustanovením § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, a síce, že disciplinárne stíhaný sudca zavinene nesplnil alebo porušil povinnosti sudcu a vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prítiažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená a zavineným konaním spôsobil prietahy v súdnom konaní.

V súvislosti so skutkom 2.) rozhodnutia, odvolací disciplinárny senát zistil, že prvostupňový disciplinárny senát sa dostatočne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre právne posúdenie zistených skutkových okolností, hoci vo svojom rozhodnutí na str. 11 správne v odôvodnení uviedol, že podľa obsahu pripojených spisov Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/522/2006 a sp. zn. 0Tp/149/2007, disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. rovnako ako v bode 1.) rozhodnutia konal a rozhodoval ako sudca pre prípravné konanie vo veci, kde už bola podaná obžaloba, t. j. vo veci, ktorá už nebola v štádiu

prípravného konania. Takéto označenie jeho procesnej pozície je uvedené na viacerých miestach (zápisnica, uznesenie, podpisy sudcu). Správne prvostupňový disciplinárny senát ďalej konštatoval, že podaním obžaloby mohol a mal vo veci konať už len zákonný sudca, ktorému bola vec po podaní obžaloby pridelená pod sp. zn. 4T/88/2008 (JUDr. J. J.). V prípade, ak by tento zákonný sudca úkony vo veci nemohol vykonávať, bol oprávnený namiesto neho konať zastupujúci sudca podľa poradia určeného platným rozvrhom práce. Len ak by úkony, ktoré neznesú odklad, nemohol vykonať ani zákonný ani zastupujúci sudca, mohol by tieto úkony realizovať sudca pre prípravné konanie (§ 27 ods. 2 vyhlášky 543/2005 Z. z.). Z obsahu spisového materiálu je však preukázané, že disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. žiadnym spôsobom nezisťoval, či po prevzatí veci obvineného K. M. (štvrtok 28. apríla 2011 o 15.30 hod.) môže zákonný sudca alebo jednotliví zastupujúci sudcovia vo veci konať a v zákonnej lehote 72 hodín rozhodnúť (do nedele 1. mája 2011 do 15.30 hod.). Namiesto toho JUDr. S. D. o väzbe obvineného konal ako službukonajúci sudca pre prípravné konanie, čo napokon v rámci svojej obhajoby ani nenamietal.

Správne ďalej prvostupňový disciplinárny senát v odôvodnení uviedol, že hoci vydávajúcí poľský súd neuviedol vo výroku vydávacieho rozhodnutia opis skutku, ktorého sa vydávanie týka a označenie zatýkacieho rozkazu vo výroku rozhodnutia taktiež nie je správne, ustálil, že obvinený K. M. bol vydaný v Slovenskej republike práve a len pre skutok z decembra 2004, ktorý je právne kvalifikovaný podľa § 219 Trestného zákona. Takýto skutok vydávací súd výslovne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Okrem toho Krajský súd v Krakove vo výroku uviedol konanie sp. zn. 0Tp/522/2006 a v odôvodnení konanie sp. zn. 0Tp/149/2007. Obidve tieto konania sa týkajú vydania zatykača v tej istej trestnej veci ohľadom skutku z decembra 2004. To, že skutok, pre ktorý bol obvinený K. M. vydaný, je totožný so skutkom, pre ktorý bola na obvineného K. M. podaná obžaloba, potvrdil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, sp. zn. 2Tpo/34/2011. Neobstojí teda námietka disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. S. D., že vydávacie rozhodnutie sa netýkalo skutku, pre ktorý bola na Okresnom súde B. podaná obžaloba.

I napriek takémuto odôvodneniu prvostupňový disciplinárny senát skutok v bode 2.) rozhodnutia právne kvalifikoval „len“ ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

V tejto súvislosti treba povedať, že odvolací disciplinárny senát sa nestotožnil s argumentáciou prvostupňového disciplinárneho senátu na str. 12 odsek 4 rozhodnutia, kde je uvedené, že prvostupňový disciplinárny senát v prospech disciplinárne stíhaného sudcu zohľadnil skutočnosť, že nesprávny postup JUDr. S. D. nebol jediným a primárnym pochybením pri rozhodovaní o väzbe zatknutého obvineného K. M. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. mája 2011, sp. zn. 2Tpo/34/2011, z ktorého vyplýva, že obvinený K. M. nemal na územie Slovenskej republiky byť ani vydaný, keďže európsky zatýkací rozkaz vydaný v prípravnom konaní pod sp. zn. 0Tp/149/2007 stratil podaním obžaloby (t. j. už 30. júla 2008) platnosť a účinnosť v zmysle § 491 ods. 2 Trestného poriadku, v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z. z., prípadne v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z.. Zákonný sudca, ktorému podaná obžaloba napadla, mal posúdiť, či po podaní obžaloby naďalej existujú dôvody na vydanie takého zabezpečovacieho inštitútu a vydať vlastný (nový) európsky zatýkací rozkaz. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave teda vyplýva, že obvinený K. M. by bol z väzby prepustený aj v prípade, ak by o jeho väzbe rozhodoval zákonný sudca v rámci súdneho konania sp. zn. 4T/88/2008. Nesprávny postup a rozhodnutie disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. S. D. potom nemalo za následok prepustenie obvineného K. M. na slobodu, keďže k jeho prepusteniu by došlo aj v prípade, ak by o jeho väzbe rozhodoval jeho zákonný sudca v súdnom konaní.

V tejto súvislosti odvolací disciplinárny senát poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave z 18. októbra 2011, sp. zn. 2 Tdo 42/2011, ktorý rozhodoval o dovolaní m. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2011, sp. zn. 4 Tos 44/2011. Z jeho odôvodnenia na str. 13 je zrejmé, že nesprávnosť spisovej značky a dátumu vydania európskeho zatýkacieho rozkazu vo vydávacom rozhodnutí nie je z hľadiska postupu slovenských orgánov ako orgánov štátu pôvodu podstatná a niet pochybností ani o totožnosti skutku, ohľadom ktorého bol vnútroštátny i Európsky zatýkací rozkaz Okresného súdu B. vydaný a ktorého sa teda extradičná akceptácia poľskej strany týka. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda konštatoval, že dôvodom rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2011 bola chyba konania, v rozhodujúcej miere spočívajúca v rozhodovaní nezákonným sudcom, teda sudcom pre prípravné konanie, ktorého pôsobnosť pre rozhodovanie o väzbe sa skončila ukončením prípravného konania podaním obžaloby v zmysle § 10 ods. 15 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti považuje za potrebné odvolací disciplinárny senát uviesť, že v čase obmedzenia osobnej slobody obvineného K. M. na území Poľskej republiky bol stále platný európsky zatýkací rozkaz vydaný Okresným súdom B. z 20. marca 2007, sp. zn. 0Tp/149/2007. Tento európsky zatýkací rozkaz bol vydaný v súlade so zákonom č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinnom do 1. septembra 2010.

Odvolací disciplinárny senát tu poukazuje na ustanovenie § 10 ods. 1 zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010, ak je vydaný príkaz na zatknutie, medzinárodný zatýkací rozkaz podľa osobitného predpisu alebo rozhodnutie, ktorým bol právoplatne uložený trest odňatia slobody a obvinený sa zdržiava alebo existuje predpoklad, že sa zdržiava v inom členskom štáte a je potrebné ho vyžiadať, predseda senátu alebo sudca príslušného súdu vydá európsky zatýkací rozkaz; v prípravnom konaní vydá európsky zatýkací rozkaz na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010, európsky zatýkací rozkaz možno vydať pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej jeden rok.

Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010, na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Postup slovenských orgánov ako orgánov štátu pôvodu (členského štátu), ktorého justičný orgán vydal európsky zatýkací rozkaz - § 2 písm. c/ zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010, je upravený výlučne a špeciálne (vo vzťahu k Trestnému poriadku) v druhej časti v § 10 až 13 zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010. Citované a ani žiadne iné zákonné ustanovenia neobsahujú explicitnú úpravu straty platnosti už vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu a ani podmienky, za splnenia ktorých dochádza k tejto procesnej situácii. Strata platnosti európskeho zatýkacieho rozkazu a jej účinky nie sú explicitne upravené v zákone o EZR, účinnom do 1. septembra 2010 a ani v Rámcovom rozhodnutí Rady európskej únie, prijatom 13. júna 2002 pod č. 2002/584/SVV.

Absencia výlučnej a špeciálnej právnej úpravy vlastností európskeho zatýkacieho rozkazu (platnosť, strata platnosti EZR) a jej podmienok (účinkov) nemohla byť predmetom priamej úpravy v Trestnom poriadku, ani predmetom analógie legis (§ 491 Trestného poriadku), pretože ustanovenia Trestného poriadku sa mohli subsidiárne použiť len na konanie – procesný postup podľa zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010. Vlastnosti EZR (platnosť, strata platnosti) a jej podmienky (účinky) však boli upravené až zákonom č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, a to v § 6.

Podľa § 43 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze sa na konanie o európskom zatýkacom rozkaze, ktoré sa začalo pred 1. septembrom 2010 použijú doterajšie predpisy.

Konanie o európskom zatýkacom rozkaze v trestnej veci obvineného K. M. sa začalo 15. marca 2007 doručením písomného návrhu prokurátorky krajskej prokuratúry z 13. marca 2007 Okresnému súdu. V prípade absencie intertemporálneho ustanovenia (§ 43) v zákone č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, sa od 1. septembra 2010 v konaní o EZR, ktorý bol vydaný pred 1. septembrom 2010 alebo ktoré sa začalo pred 1. septembrom 2010, uplatňoval výlučne princíp lex fori.

Niet potom pochyb, že justičný orgán Poľskej republiky bol teda oprávnený konať a rozhodovať o vydaní K. M. na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, a to na základe stále platného európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného podľa zákona o EZR, účinného do 1. septembra 2010, sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu B. dňa 20. marca 2007 pod sp. zn. 0Tp/149/2007. Obvinený K. M. bol teda odovzdaný príslušnému okresnému súdu v súlade s právoplatným a vykonateľným rozhodnutím justičného orgánu Poľskej republiky, vydaným na základe platného a zákonného európskeho zatýkacieho rozkazu.

Na základe uvedených úvah odvolacieho disciplinárneho senátu tento dospel k záveru, že nezodpovedá pravde odôvodnenie prvostupňového disciplinárneho senátu, že nesprávny postup a rozhodnutie disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. S. D. nemalo za následok prepustenie obvineného K. M. na slobodu, keďže k jeho prepusteniu by došlo aj v prípade, ak by o jeho väzbe rozhodoval zákonný sudca v súdnom konaní. Odvolací disciplinárny senát je naopak názoru, že predseda senátu Okresného súdu B. v súdnom konaní sp. zn. 4T/88/2008

pri rozhodovaní o zatknutom obvinenom by bol viazaný len vyššie spomínaným Európskym zatýkacím rozkazom na obvineného K. M., vydaným sudcom pre prípravné konanie dňa 20. marca 2007, sp. zn. OTp/149/2007 a príslušným vydávacím rozhodnutím poľského súdu. Inými slovami, obvinený K. M. bol odvolacím Krajským súdom v Bratislave dňa 9. mája 2011 prepustený z väzby na slobodu len preto, že v súdnom konaní po podaní obžaloby nerozhodoval príslušný predseda senátu, ale rozhodoval nepríslušný sudca pre prípravné konanie, teda sudca nezákonný.

Pri posudzovaní závažnosti porušenia povinností sudcu JUDr. S. D. odvolací disciplinárny senát ako priťažujúcu okolnosť vzal do úvahy opakovanie jeho protiprávneho konania v bode 2.) rozhodnutia, lebo takto konal dňa 29. apríla 2011 i napriek tomu, že proti nemu dňa 6. apríla 2011 podala predsedníčka Okresného súdu B. návrh na začatie disciplinárneho konania v obdobnej veci, keď mal ako sudca pre prípravné konanie rozhodovať o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, hoci na toho obvineného už bola podaná obžaloba. Rovnako ako v bode 1.) rozhodnutia, aj tu treba zvýrazniť závažné porušenie sudcovských povinností disciplinárne stíhaným sudcom vo väzobnej veci. Priamym dôsledkom jeho nesprávneho postupu a následného rozhodnutia bolo prepustenie väzobne stíhaného obvineného K. M. v trestnej veci trestného činu vraždy podľa § 219 Trestného zákona, za ktorý mu v prípade uznania viny hrozí trest odňatia slobody na 15 rokov až 25 rokov alebo výnimočný trest na doživotie. Navyše, to bolo predmetom negatívneho postoja médií, čo následne vyvolalo spochybňovanie dôvery verejnosti v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov Slovenskej republiky. Na základe týchto skutočností potom odvolací disciplinárny senát nemal žiadne pochybnosti o tom, že disciplinárne stíhaný sudca JUDr. S. D. opakovane ako sudca pre prípravné konanie konal vo veciach, v ktorých už bola podaná obžaloba, o ktorých mal správne a zákonne konať a rozhodovať senát v súdnom konaní, a práve v dôsledku nesprávneho procesného postupu a rozhodovania sudcu JUDr. S. D. boli obvinení J. B. a K. M. prepustení z väzby na slobodu. Práve v tomto vidí odvolací disciplinárny senát u disciplinárne stíhaného sudcu zavinené porušenie povinnosti sudcu a vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia a najmä opakovanie je jeho škodlivosť zvýšená.

V nadväznosti na to potom odvolací disciplinárny senát v bode 2.) rozhodnutia uznal disciplinárne stíhaného sudcu vinným zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, lebo

JUDr. S. D. zavinene porušil povinnosť sudcu a vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovania alebo iné prit'azujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená. Tak potom aj v rozhodnutí upravil právnu vetu.

K jednotlivým odvolacím námietkam sudcu odvolací disciplinárny senát považuje za potrebné uviesť nasledovné skutočnosti.

V ustanoveniach čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, garantujúcich právo na osobnú slobodu, je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného z väzby, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu.

Väzobné konanie, týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby, musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Jednou z nich je aj právo na zákonného sudcu, ktoré je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Ak koná nezákonný sudca, porušuje sa právo obvineného na spravodlivý proces a je nesporné, že sudca JUDr. S. D. konal v oboch prípadoch, ktoré sa mu kladú za vinu, ako nezákonný sudca.

Konanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, ktorého dĺžka bez zavinenia väznenej osoby sa už nepočíta na dni, ale na mesiace, je poznačené zbytočnými priet'ahmi, ktoré môžu byť spôsobené nielen nečinnosťou sudcu, ale aj nesprávnou činnosťou sudcu. Nezákonné rozhodnutie, v okolnostiach prejednávanej veci nezákonnosť rozhodnutí bola spôsobená tým, že rozhodoval nezákonný sudca, má spravidla za následok predĺženie konania s charakterom zbytočných priet'ahov v konaní.

Z týchto dôvodov neobstoja odvolacie námietky sudcu, podľa ktorých v konaniach

nedošlo k porušeniu ústavných práv občana J. B. v zmysle čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Rozhodnutie o väzbe nezákonným sudcom a zbytočné prieskumy v konaní o väzbe zakladajú porušenie práv priznaných čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dotknutej osoby.

Predmetom disciplinárneho konania pri skutku pod bodom 1.) bolo skúmanie (okrem iného) postupu sudcu po podaní žiadosti obvineného o prepustenie z väzby a jeho prvom rozhodnutí, ktoré bolo zrušené rozhodnutím nadriadeného súdu.

Podľa § 13 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov samosudca, predseda senátu alebo vyšší súdny úradník, pre ktorého je súdne oddelenie vytvorené, ukladá úlohy súdnym úradníkom a ďalším zamestnancom súdu zaradeným do príslušného oddelenia.

Podľa § 2 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy ak sa v tejto vyhláške používa pojem predseda senátu, rozumie sa tým aj jediný sudca, ktorý rozhoduje vo veci (ďalej len "samosudca"), a sudca pre prípravné konanie, ak z tejto vyhlášky nevyplýva niečo iné.

Podľa § 5 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy sudca, predseda senátu alebo vyšší súdny úradník v rámci výkonu oprávnení podľa osobitného predpisu, vykonáva kontrolu plnenia uložených úloh.

Označené ustanovenia právnych predpisov jasne vymedzujú povinnosti sudcu vo vzťahu k príslušnému oddeleniu súdu, medzi ktoré patrí aj kontrola realizácie pokynov sudcu odborno-administratívnym aparátom. Neobstojí teda obhajoba sudcu, v rámci ktorej naznačuje administratívne pochybenia súdnej tajomníčky, dozornej úradníčky a asistentky senátu Mgr. T. pri predkladaní spisu, sp. zn. OTp/526/2010, zákonnému sudcovi po zrušení prvého rozhodnutia o žiadosti obvinenej osoby o prepustenie z väzby nadriadeným súdom.

Obhajovať nesprávnu činnosť sudcu, výsledkom ktorej sú zbytočné prieskumy

vo väzobnom konaní, úmyslom „zabezpečiť lepšiu štatistiku súdu“ a „prichádzajúcimi vianočnými sviatkami“ považuje odvolací disciplinárny senát za marginálne a v okolnostiach prípadu za nehodné skúmania.

V konaní pred senátom prvého stupňa sudca nenamietal svoju neprítomnosť na pracovisku v rozhodnom období, a preto nebol dôvod, aby tieto skutočnosti senát prvého stupňa zisťoval.

Neobstojí obhajoba sudcu k druhému skutku, podľa ktorej konal v časovom strese a pod tlakom medializácie prípadu. Zákonné lehoty, v ktorých sa rozhoduje o väzbe, sú sudcom dostatočne všeobecne známe a sú dostatočne dlhé na to, aby sa sudca nedostal do časového stresu. Záujem médií o informovanie verejnosti o konkrétnej trestnej veci je prejavom ústavného práva na poskytovanie a prijímanie informácií o veciach verejných a tento záujem médií (verejnosti) nemôže byť pre profesionálne pripraveného sudcu žiadnym tlakom. Medzi prirodzené atribúty justície v demokratickom a právnom štáte (na rozdiel od tajnej justície vymykajúcej sa kontrole verejnosti) patrí oboznamovanie verejnosti (a to nielen právnickej) so súdnymi rozhodnutiami zásadného významu a tak aj s právnymi názormi v nich zaujatými, ale aj s postupmi súdov, ktoré rozhodnutiu predchádzajú. Súvisí to nepochybne predovšetkým s právom na informácie ako základným právom, bez ktorého napĺňania riadne fungovanie demokratického štátneho zriadenia nie je možné si ani predstaviť. Umožňuje sa tak verejnosti vytvoriť si názor o činnosti súdov a zároveň sa posilňuje dôvera v tieto orgány štátu. Spravodlivosť v demokratickom a právnom štáte a cesta k nej je vec verejná.

Sudca JUDr. S. D. sa vo svojich odvolacích argumentoch vzdáľuje od merita veci. Predmetom skúmania disciplinárnej zodpovednosti sudcu pri obidvoch skutkoch nie je rozhodovacia činnosť sudcu z hľadiska jeho právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach, ale podstatou skutkov je fakt, že v obidvoch prípadoch rozhodoval ako nezákonný sudca, a teda ani v jednom prípade nemal rozhodnúť, ale bolo jeho povinnosťou predložiť (postúpiť) veci zákonnému sudcovi (sudcom).

Jurisdikcia sudcu pre prípravné konanie je upravená ustanovením § 10 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sudca pre prípravné konanie je sudca súdu prvého stupňa, ktorý je rozvrhom práce súdu poverený rozhodovať o

- a) zásahoch do základných práv a slobôd pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní,
- b) sťažnostiach proti rozhodnutiam prokurátora, ak tak ustanovuje tento zákon,
- c) v iných prípadoch ustanovených týmto zákonom.

Odvolací disciplinárny senát zároveň poukazuje na jednu zo základných zásad trestného konania upravenú v § 2 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorej ak tento zákon neustanovuje inak, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní o zásahoch do základných práv a slobôd podľa tohto zákona rozhoduje sudca pre prípravné konanie; sudca pre prípravné konanie rozhoduje aj v iných prípadoch ustanovených týmto zákonom.

Označené zákonné ustanovenia nespôsobujú v praxi sudcov všeobecných súdov žiadne podstatné výkladové problémy. Od sudcu, ktorý podľa vlastného vyjadrenia pôsobí v justícii 29 rokov, možno dôvodne očakávať, že sú mu známe základné zákonné ustanovenia, ktoré vymedzujú kompetencie sudcu pre prípravné konanie, a že podľa týchto zákonných ustanovení bude i postupovať.

Odvolaciemu disciplinárnemu senátu je známa judikatúra disciplinárnych senátov, na ktorú poukazuje odvolateľ (Ds 6/99 zo 4. októbra 1999, 1 Ds 8/04 z 3. augusta 2004), a poznamenáva, že nie je viazaný inými rozhodnutiami disciplinárnych senátov. K obsahu označených rozhodnutí len pripomína, že ak by konanie sudcu v prejednávanej veci bolo motivované napríklad korupciou, tak by bolo predmetom trestného konania a nie konania disciplinárneho.

K odvolacej námietke sudcu, podľa ktorej je predmetom disciplinárneho konania posudzovanie jeho rozhodovacej činnosti, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ustanovenie § 29a zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov vytvára právny základ pre ochranu právnych názorov vyslovených sudcom v rozhodovacej činnosti pri interpretácii a aplikácii právnej normy. Oslobodenie sudcu od zodpovednosti sa týka zodpovednosti podľa Trestného zákona, ale nevyučuje zodpovednosť sudcu podľa zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Ustanovenie § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov teda nezakladá absolútnu ochranu sudcu pred zodpovednosťou za rozhodnutie a názory s ním spojené. Nie každý názor vyslovený sudcom možno hodnotiť ako právny názor iba preto, lebo ho vyslovil sudca v súvislosti so svojou

rozhodovacou činnosťou. Názor sudcu, ktorý nemá oporu v zákone, ako aj názor, ktorý zákon popiera, alebo sa natoľko odchyľuje od znenia právnej úpravy, že popiera účel a význam právnej úpravy podľa § 29a zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, podlieha zodpovednosti, ktorá nie je ustanovená Trestným zákonom. Disciplinárna zodpovednosť je zodpovednosť za inak protiprávne správanie, za správanie, ktoré nemá povahu trestnej činnosti.

Odvolačí disciplinárny senát uzatvára, že disciplinárne stíhanie sudcu JUDr. S. D. je dôvodné, pretože v konaní sa potvrdilo tak závažné porušenie profesionálnych štandardov sudcu, ktoré nemôže byť zameniteľné s jednoduchým zlyhaním sudcu.

Určujúcim kritériom pre skutkové podstaty disciplinárneho previnenia podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu je miera zavinenia sudcu a nebezpečnosť jeho správania pre výkon súdnej moci v právnom štáte. Z výsledkov dokazovania odvolací disciplinárny senát nemá pochybnosti o tom, že sudca opakovane porušil svoje povinnosti. Sudca opakovane konal svojvoľne a výsledkom jeho svojvoľného konania bolo porušenie ústavou priznaných práv strán konania. Všetky tieto skutočnosti odôvodňujú právny záver o zvýšenej škodlivosti jeho konania. Škodlivým následkom opakovaného konania sudcu je zníženie dôveryhodnosti justície v očiach verejnosti. Profesionálne zlyhanie sudcu, v prejednávanom prípade sudcu JUDr. S. D. dokonca opakovane, má za následok porušenie jeho povinnosti ustanovenej zákonom vykonávať svoje povinnosti svedomito a konať plynulo bez zbytočných prietáhov v pridelených veciach.

Disciplinárne sankcie podľa zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sú vo všeobecnosti určené na zabezpečenie toho, aby sa sudcovia riadili určitými pravidlami platiacimi pre ich ústavné a zákonné postavenie. Pri rozhodovaní o disciplinárnom postihu je potrebné na jednej strane zohľadniť závažnosť a škodlivosť disciplinárneho previnenia, ale na druhej strane je potrebné zobrať do úvahy aj doterajší výkon funkcie sudcu JUDr. S. D. Nemožno pritom opomenúť, s poukazom na dĺžku sudcovskej praxe sudcu, že sa od neho ako skúseného sudcu očakáva, ale aj vyžaduje vyšší stupeň profesionality ako u sudcov začínajúcich s výkonom sudcovskej funkcie. Sudca toto očakávanie nenaplnil, ale profesionálne zlyhal, a to dokonca opakovane. Práve aj dlhoročné praktické skúsenosti, na ktoré sa sudca odvoláva vo svojom odvolaní, by mali byť zárukou, aby jeho sudcovské postupy a rozhodnutia boli dôstojným reprezentantom sudcovského stavu a zrkadlom

múdrosti sudcu. Zákony a ústavou priznané práva dotknutých osôb rešpektujúci postup sudcu je nielen zdrojom zvyšovania právneho vedomia spoločnosti všeobecne, ale aj prameňom získavania odborných vedomostí funkčne mladších sudcov. Skutky, ktoré sú predmetom disciplinárneho konania, sú ale, naopak, negatívnym príkladom pre sudcovský stav a zároveň majú aj výrazný podiel na oslabovaní verejnej mienky k dôveryhodnosti a kvalite slovenského súdnictva.

Vzhľadom k tomu, že odvolací disciplinárny senát uznal disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. S. D. vinným z dvoch závažných disciplinárnych previnení, a síce v bode 1.) rozhodnutia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a v bode 2.) rozhodnutia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, v zmysle § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov mu za obidve závažné disciplinárne previnenia uložil disciplinárne opatrenie, a to zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie jedného roka, teda prísnejšie disciplinárne opatrenie, aké mu uložil disciplinárny senát prvého stupňa. Takýto výrok odvolacieho disciplinárneho senátu o disciplinárnom opatrení vzišiel po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o uložení disciplinárneho opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 14. decembra 2012

JUDr. Pavol Polka, v. r.

predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Vypracovali:

JUDr. Igor Králik
člen odvolacieho disciplinárneho senátu
JUDr. Pavol Polka
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková

